

wõttis silma, neljandamalt kõrwa, wiimselt naise ello. Tõeste teema on üllekohtune!»

Teema on tark ja kuulsaft wäggewast sugugust!» ütles perdikana.

Pärast üllemal rägitud salla nõuopiddamist kambris astus kuningas lõukeer jälle kohto-tuppa, kus ühhel pool Reinowadderi sõbrad, teisel pool waenlased seisid. Kuningas rälis waljo sõnaga: «Reinowadder! kuis wõid sa Argpütsi tarnast wabbandada? kuis sedda ärrasalgada, et teema werrise pämiõo kätte läkkitassid?»

«Armoline kuningas!» ütles Reinowadder: «Kuulge essiteks miõo wabbandust; arwate mind süüdlaseks, siis tekte malle filmopilgul otša, et äddast ja murrest peasen. Ülleanneto Kõhhekel on miõo kallima warra paigale pannud; sellepärast kantas wagga Argpüts ello. Sure usaldamise läbbi ollen sõbra ja warra korraga kantanud.

Suudmõda ütles: «Arge eitke sellepärast meelt! Ehk wõime kaddunud warra ülleleida, kui meite kulutate, mis ollete kantanud?»

Reinowadder üdis: «Kui wabbandusega kohtalt peasen, tahhan ma tiiddimata kõif maad ja rigid läbbi kãia, kunn kallii warra ütlesse leian, ehk peaksih isse seal jures otša leidma.»

10.

«Oh miõo armõo kuningas ja armoline issand!» allustas Reinowadder juttu. «Andõs tubba rahwa

kuuldes üllestunnistada, mis andeid ma teile saatsin. Miõo tahtmine olli hä, ehk kül teile suremat kassu fest ei sanud. Essimene kallis ande olli üks vene-mast kullost tehtud sõrmus. Sõrmukse sissepole külle peale ollid kolm Ebrea keele sõna kirjutatud, mis legi meie maal ei oskanud tähhendada; agga üks kulus tark meister Inglismaal, kes kõif rahwateled ja kirjad Ma peal tunneb, tähendas mulle salla-kirja. Meister ütles, kui sõrmukse kirja olli luggenud: Sõrmukse sisse kaewatud nimed tõi Noa poeg Set Paradiisist. Kes sedda sõrmust sõrmes kannab, se ei lange ial äddashtu, teemasse ei yudu murrustamine, wälk egga nõidus; teema rahholised ellopawad festawad pikkale. Wäljaspool sõrmukse külles olli üks kiwwi, mis otsego päike uilgas, õsel küünla assemel walgust andis, et seal jures kirja wõis luggeda. Nimetud kiwwil olli pealegi suur inewäggi sees, ta teggi aiged terweks, agga surma wasto ei olnud teemast abbi. Sõrmukse perremees wõis Ilma maad läbbi kãia, ei sanud wessi egga tulluse teemasse putuma, ei pettus tedda eksitama egga waenlase wõimus paelotama. Sõrmukse kiwwi wäggi wõttab surmorohtu wõimuse ja kautab waenlased, et kõif sõrmukse kandjat peowad armastama. Selle kallii sõrmukse, kelle wäage miõo wõdder keel ei jõua tunnistada, leidin wana kaddunud issa päranduslest ja tahtsin kuningale sata. Kelle sõrm wõis munde nisugguse sõrmukse wäärt olla?

Teiseks laatsin oina Kõhhekelaga sõlle ja